

Melika Salihbeg Bosnawi

SMRT JE ĐERDAN OKO VRATA

Marini Trumić

Ti, dakako, znaš, Marina
štagod, kakogod, komegod, o komgod...
da će ja uvijek započinjat s

Bismi'llâh!

(pa i ovu pjesmu posvećenu tebi)

S imenom, dakle, Onog
s Čijom se stvaralačkom riječju začinje
i bîtak ove poeme (ko i sveg drugog)
i njena hermeneutika

Mani me se, bona! govorila sam danima
nakon što me Čedo pozvao da se pridružim
pisanom zboru sjećanjâ na te

Kloni me se! šutjela sam
dok je jezik izričao sve druge
(sasma opravdane) razloge odbijanja

Kako da uđem u zbirku tvojih prijatelja
ovakva – nesábirna?!

(Zar to preblagi Čedo već odavna ne zna?!)

Kako da prožívim u trajanju jedne pjesme
tri stotine života i više
kol'ko mi je potrebno da prijeđem preko mosta
- litice vaših izdaja
s koje ste me
svi do jednog
survali onomade
u bezdan, neizmjerne
patnje?

Kako mi je teško koracat kraljmom tog luka
(sve ljuta rana do rane)
što ga podigoste
zborno

Mene: ostavljući samoj sebi, s jedne
a sebe: sabirajući u jedno, s druge strane obale
do jučer nam zajedničke
tekućice života!

Kako da u istu zbirku sjećanjâ utisnem
(tebi tek sad, a meni, čini se, odvajkad,
ko vedar dan jasan)
memento, da:

Smrt je đerdan oko vrata!

Govorila sam: Marina! Mani me se, bona!
Al' ti ni mukajet

Ne siđem gotovo nikad u Ferhadiju
a da te ne ugledam odjednom
- s leđa
iskrslu odnekud, iza nekog čoška
iz nekog *Second hand-a*
s čije si odjeće voljela čutjet
otiske tuđih života
očitavat njihove, skrivene, priče
(dodajući im, potajno, svoje)

Čista literatura, moja pjesnikinjo!

Znam, kad tako bahneš preda me
(mada te uvijek vidim samo straga)
tvoj osmijeh ide koji korak ispred tebe
Ista ona zarazna vedrina nosi te ulicom
koju si (maločas) ispila
iz neiscrpnog vrela
(Enkine) melankolije

Evo, uistinu, s Imenom Jedinog Boga
već se začela ontologija ove pjesme posvećene tebi
Valja mi sad do kraja prevest u riječi
njezinu hermeneutiku

počev skoro od samog inicijacijskog sna
našeg prijateljstva

.....

Bilo je uvijek proljeće il' ljeto
(začudo, ne pamtim ni jednu našu zimu
čak ni jesen)

Ja šofirajuć prema Jugu
ti do mene
i dvije naše zelene jabuke iza nas
Dva naša divlja nara (ubrana od života)
s kamenjara Hercegovine
na putu prema Počitelju
Neretvi, Dubrovniku
Trpnju
moru...

Dva naša brodića porinuta u neizvjesno
(rukom dragog Marina) s (pelješke) stjenovite obale
dva naša bijela galeba doletjela s (jadranske) pučine
(nismo tad još ni pojma imali, kakvoga)
usuda

Dva naša najveća bola u povoju!

Naše dvije jedine istinske sreće!

Tvoj Srđan, tvoj džan, tvoja prerano odbjegla duša
I moj Amir, moj princ, moj jelen - zarana odstrijeljen

Kako da izađem iz ove larve, Marina?!
Bol živi duže od leptira koji se iz njeg razvije!
Bol ne umije stanovat u množini!
Pa kako ući u opći *in memoriam*?!

Kako ja, rob Savršenstvu; dragovoljni
da se sretнем s vašom, úzničkom, slobodom?
Meni je tijesno u njenim čelijama!

A, onda, treba preživjet u sjećanju
sve one godine zatvorâ, izgonâ..., rata
tog svegled satrapa... (šapće mi Skender)

Valja opkoračit sve neizbrojive ruševine
Zatajit uskrsnuća vlastitih iluzija
i njihovo haranje po našim utrobama
gore od ičijeg...

Valja prebrodit oprostom sve naše nijeme mimohode
i sve tvoje uporne navade ukrašavanja rubova očiju
(ko samih ivica očaja) s *al-kuhlom*

U nadi, znala sam već odavna, da ćeš
uresujuć svoj organ vida
da ćeš taložnim taljenjem antimonija
i svojih suhih suza
promijenit i svoje vidjelo
i s njim
uljepšanim
ugledat
ljepši
svijet

(Ili bar manje mučan)

A onda je došlo vrijeme tvog odlaska

Ne znam je li te bilo strah
ne znam na šta si i na koga si mislila
na samom kraju svog puta
ne znam je li te primila u zagrljaj tvoja rano izgubljena mati
ne znam jesli se pomirila sa svojim očnjim vidom
ni šta si s njim u zadnji čas ugledala
ne znam puno toga, ali ovo, pouzdano, znam:

Nije važno kako i koja nas ruka spušta u grob, s Ovu stranu
već koja nas ruka, i kako, dočeka, s Onu stranu *qabura*
tog mjesta najvećeg susreta:

Naših griješnih egzistencija
i savršene Egzistencije-kao-Takve

Nas, i Tajne Koja se tek u trenu smrti vidi
a za života samo kuša

Nek ti, bude blaga, ta Ruka, Marina!
(poželjela sam, halaleći se s tobom, i bacajuć
u tu mokru ravnodušnu raku
zajedno s grumenom mrke zemlje
rújan gerber)
i nek ti bude oprostival!

Uzdajuć se u Svemilosnog
(još i prije moje skromne molbe)
jer nema veće blasfemije, Marina
nego vjerovati da Tvorac ne voli
Svoje Stvaranje

I pri samom koncu ove poeme
evo slike na njezinu omotu:
nas dvije
naše dvije ocvale patnje
na putu prema
Suncu

PostScriptum:

Šta znaju o Vječnosti oni koji o njoj tako olahko trabunjaju?!
Pitajte o njoj Princa mučenikâ sa Kerbale †!
Pitajte, bez zazora, Imâm Husejna, neka je Božiji mir na nj!
Jer, još uvijek živ među ljudima - svojim qâtilima
pjevo je taj pjesnik bolji od svih nas:

“Smrt je ukras životu, kao ogrlica na vratu lijepo djevojke”

(Sarajevo, rujan 2011.)